Kürti László

magasles

a vizes deszkákból lehet a legpontosabb padlót, tetőt,
falat építeni. amíg nedves, addig igazodik csak jól
a kényes és szikkadt elgondolásaimhoz. a tér elhajlítható,
ahová a fatároló vázrendszere vagy az előző deszkasor
követeli, ott őszül, sárgul ki legelőbb a mellszőröm.
mielőtt bármire is vetemedhetnék, már rég ki vagyok
találva. mint két lator vagy egy levakarhatatlan, lassú
enyvű piéta. felhúzva, nekifeszítve, kiszögezve tapad
a test a csersavas gerendákra. leteríteni innen, többé
nem tud semmiféle titok, rejtett reménykedés, viharos
hegyi beszéd. fut a szálirány, a nyárfaminta erezete végig
az elmúlt korokon. huzatos, akár egy fekete lyuk. feszes
évgyűrűi bevágnak a testhajlatoknál: nem szexi, nem ciki,
de ördögien kényelmetlen. összetart a hasíték, össze
a filcelt combközök. apró rések, el-elgyengülések:
ablakok egy mázsálatlan világra. sorozata van szögeknek,
görcsös rángásnak. feloldozásnak ritmusát csak belülről
érezheti meg jól az ember. nem akarom egyetlen ács
rutinját sem magamon érezni, érteni, semmit, ami eszköz-
szerű és atyaian haszonelveket követ. legyen költemény
a fészer, semmirekellő, fölöttes értelmű, mint szájon a csók,
száraz tűzifa, magasles, őziramodás.

Kürti László (1976) Mátészalkán élő költő, gimnáziumi tanár. Utóbbi verseskötete: *Alkalmi otthonok* (2007).

ima lobbanásra

uram, én túl sokszor fogadkoztam neked.
ígértem magamat jónak és szelídnek.
szavaim, hogy meghalld, mindig túl gorombák,
szavaim helyett most inkább hozzád érek.

te, ki mindig voltál, szűzi még a bőröd,
ne büntess közönnyel, melleden az arcom
– mért női test-álarc a valódi őröd? –,
doboz a szeretet, sérülékeny karton.

nagy vagy, kösz, hogy kisded még a gerincsérvem,
nem baj, hogyha zsibbad, bizsereg a lábam.
rosszfa vagyok tűzön, hogyha megdicsérlek,
lobbanj fel, ha kérlek, szerelmes imákban.

Vertikális örvény (2009)